

Olga Petrovna

Emma Leads

Inkijkexemplaar

Emma Leads

Olga Petrovna

Eerste druk 2021
Copyright © Emma Leads

Omslag vormgeving Probeeld | Ambilicious
Omslagfoto Irina Golubyankova
Omslag model Evgenia Shabanova
Profiefoto Peter Wijnands

Binnenwerk vormgeving Ambilicious Studio
Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

ISBN 978-94-93275-07-2 | NUR 342

Copyright © 2021 Ambilicious, Breda
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Olga Petrovna

Voorwoord

Dit staat op de laatste bladzijde in 'Claire':

IETS IN DE TUIN TREKT HAAR AANDACHT. JULIA KIJKT VERWONDERD NAAR BUITEN. STAAT DAAR IEMAND? VREEMD, HET IS NET ALSOF ER TUSSEN DE BOMEN EEN OUDERE VROUW STAAT. HAAR HAREN IN EEN VLECHT RONDOM HAAR HOOFD EN HAAR HANDEN OP HAAR BREDE HEUPEN. DE VROUW LACHT HAAR TOE MET EEN BREDE GLIMLACH. EEN WINDVLAAG VERVAAGT HET BEELD EN ALS ZE NOGMAALS KIJKT, IS DE LACHENDE VERSCHIJNING VERDWENEN.

Ik kreeg vaak terug: 'Wat een leuke vrouw, die Olga. Ik zou meer van haar willen weten.' Dat ben ik niet vergeten en ik kende haar verhaal al.

Nu kunnen jullie eindelijk haar verhaal lezen.

We beginnen zoals in 'Claire' met Julia, Ellie en Patrick.

Vandaar gaan we naar Claire, en kunnen jullie lezen hoe het met haar gaat. Zij brengt ons naar Olga. Het kan niet anders.

Met Olga's verhaal nemen we afscheid.

Afscheid van personages, die tot mijn familie zijn gaan horen.

Julia, Ellie, Patrick in de 21ste eeuw.

Van Claire, Alexei en Eloise in de 19ste eeuw.

Lees en geniet.

Voor Olga beginnen we in 18de eeuw.

Ik kan jullie vertellen dat ik met veel vreugde aan Olga's verhaal heb gewerkt.

Emma Leads

*Wacht op mij
Ik ben zo dichtbij
Geloof dat
Beloof dat ik er ben
Wacht op mij
Voor ons allebei
Geloof dat
Beloof dat ik er ben*

“Wacht” van Veldhuis & Kemper

2017 Frankrijk

Seté

‘Steven, het is mij gelukt, je zou trots op mij zijn. Wat zal Ellie verrast zijn met wat ik gevonden heb tussen oude stoffige boeken vol tekeningen, foto’s en verhalen in het mooie archief van Montpellier. Het bewijs dat we verwant zijn met Catharine de Grote van Rusland. Oh Steven, we zouden dansen door de woonkamer. We zouden gelachen en gehuild hebben. Ik mis je nog steeds, mijn lieve man. Ik mis jouw armen om me heen.’

Met de tekening in haar handen gaat ze op de bank zitten. Bovenaan het perkament heeft de archivaris van Montpellier in krullende woorden Chateau Defontaine getekend, hij heeft zelfs de contouren van het Chateau verweven in de naam. In de kroon van de Eikenboom, waar een kroontje boven staat, is een kleine tekening van Catharine de Grote te zien. Naast haar is haar broertje Frederick August von Anhalt-Zerbst prominenter aanwezig. Daar begint Julia’s stamboom. Op elke verdere vertakking staan de namen van haar voorouders, vergezeld met bloemen uit die tijd. Hij had er met vreugde aan gewerkt, zei hij: ‘En de vrouwenlijn is 100%, Mevrouw Holster! U bent een kind van uw moeder. Uw vader kan iedereen zijn.’ Julia lacht er nog om. Niet alleen heeft hij iets moois gemaakt; ze weet mede door hem nu veel meer over het Chateau.

De geschiedenis van het Chateau is niet over rozen gegaan. In de Tweede Wereldoorlog is het door de bezetters in puin achtergelaten. Een paar maanden later is er een grote brand uitgebroken. Het enige wat er nog over is van het Chateau, is een muur die omgeven is door de bloemenzaden van de moeder van Dominique Defontaine. Dat is nu zeker.

‘Madame Holster, u haalt buiten naar binnen,’ had de schilder afgelopen week gezegd, en inderdaad.

De notenhouten boekenkast, waar haar boek ‘Claire’ prominent in staat, staat nu tegen een mintgroene muur. De personages kent ze goed. Zo goed zelfs dat het voelt alsof zij ze echt heeft gekend. Dominique zijn vrouw Fabienne, hun dochter Eloise en natuurlijk Claire en Alexei. De inspiratie van haar nieuwe gordijnen komt van Dominique. Beeldige bloemen zullen haar ramen binnenkort sieren. Ze kijkt nogmaals naar de tekening. Iedere keer is ze verrast van wat ze dan weer ziet. Helemaal onderaan staat de naam van haar dochter Ellie (Eloise).

Stamboom von Anhalt-Zerbst-Dombrüg.

KATHARINA II DE GROTE

Sophie Auguste Frederike von Anhalt-Zerbst-Domburg
(1729-1796)

FREDERIEK AUGUST VON ANHALT-ZERBST

Jongere Broer (wettig) (1734-1793)

ELISABETH FREDERIKA MOSTAR

Bastaard dochter (1752-1787)

FABIENNE FREDERIKE LECLAIRE

Dochter (1778-1859)

ELOISE DEFONTAINE

Dochter (1800-1839)

CLAIRE HODIAMONT

Dochter (1822-1889)

ELOISE ANDROPOVIC

Dochter (1840-1913)

JULIA SAIVÉ

Dochter (1859-1907)

SOPHIE FABRE

Dochter (1889-1950)

ELISABETH SOLANGE

Dochter (1909-1969)

FREDERIKA MOIR

Dochter (1939-1995)

JULIA HOLSTER

Dochter (1963-)

ELOISE (ELLIE) DREUX-HOLSTER

Dochter (1995 -)

Julia herinnert het zich als de dag van gisteren. Die zondag in juni 2015 zag ze haar, een oudere vrouw, voor het eerst. Daar tussen de bomen, haar haren in een vlecht rondom haar hoofd, haar handen op haar brede heupen. Een glimlach had op haar gezicht gelegen en haar glinsterende ogen hadden haar aangekeken. Tot het opeens zo maar weer verdween.

Haar mobiel haalde haar uit haar mijmeringen. Op het display stond: Eloise.

‘Mam, Patrick en ik komen nu naar je toe. We hebben meer gevonden. Je zal je ogen niet geloven.’

Ellie en Patrick hadden de sieraden van Claire gevonden: de broche, de vreugdedruppel en het gouden klavertje vier met de tekst: ‘Maintenent et pour toujours’. Deze schitteren nu in een op maat gemaakte vitrine.

Maanden daarvoor had Ellie het schrift gevonden op zolder, op haar zoektocht naar bruikbare meubelen. Oneerbiedig was het schrift op de tafel gegooid. Julia weet nog hoe het voelde om voor het eerst de naam te zien, en daarna het verbaasde gezicht van Ellie toen ze hardop sprak: “Ik ben Claire Leonora Hodiamont.”

Claire en Eloise, de namen die altijd in de familie rondgingen, maar niemand kende hun verhaal. Nu kon iedereen over hen lezen. Over Claire, de ontluikende liefde tussen haar en Alexei. Jules, die niet voor niets naar Seté was gekomen, en Olga. Olga, de oudere, wijze, lieve en krachtige vrouw. Julia weet het zeker: Olga was het, die toen tussen de bomen naar haar glimlachte.

Door Claires verhaal kent Julia haar een beetje. Meer weten over Olga, dat is een grote wens. Maar hoe?

Feit is: Jacques en Olga woonden in Marseille. Olga heeft een dochtertje gehad dat Vania heet. Maar Jacques was niet de vader. Wie was dit wel? Waar was Olga geboren? Hoe zag het gezin Petrovna eruit, waren er zussen of broers? En van wie had zij die gave?

De voordeur gaat open. 'Hallo, mam.'

'Dag, lieve schat.' Julia aait haar over haar dikke buik.
'Hoe is het met mijn kleinkind?'

'Gekke mams. Alles is goed, zegt de arts. Over minder dan twee maanden weten we of het een meisje of jongetje is.'

'Ik verheug me zo op mijn eerste kleinkind. Blijf je eten?'

'Nee, nee, ik kwam alleen de lakens en dekens halen. En ik heb een nieuwe rozenstruik voor jou meegenomen.'

'Dank je. Wacht even. Hier, ik heb alles gewassen en de lakens gestreken.'

'Dank je, mam. Ik zie dat je de tekening gekregen hebt? Wat leuk.'

'Ja, schat. Ik ben mega trots en ik zal mijn speurtochten in het archief gaan missen. Ik denk wel dat de medewerkers van het archief blij zijn dat ik hun niet lastig meer kan vallen met mijn vragen ...'

'Dat geloof ik niet.'

'Nee, schat, ze zullen me nog gaan missen, zeiden ze.'

'Mam, zal ik jou helpen met de rozenstruik?'

'Nee, lieverd. Ga jij nu maar lekker naar huis. Ik rooi het wel.'

'Nou, dan ga ik. Patrick is vroeg thuis. We willen vanavond de babykamer op zetten.'

'Oh, wat leuk! Ik kom morgen kijken. Is dat goed?'

'Natuurlijk, mam. Je kan altijd komen, dat weet je toch wel?'

'Vooruit, naar huis en doe de groeten aan Patrick.'

'Tot morgen.'

Julia pakt de rozenstruik en plaats deze, inclusief een schop, water en mestgrond in de tuinkar en trekt deze achter zich aan tot het einde van haar tuin. Nog elke keer wordt ze overweldigd door de weidsheid van het landschap met de hoge bomen en struiken. Ooit heeft Claire hier gewandeld met Siara, en misschien heeft Alexei haar hier voor het eerst gekust. Ze strijkt wat bladeren opzij en glimlacht. Ook deze zomer is de oude muur overwoekerd door vele bloemen. De oude tekeningen van het kadaster

waren duidelijk: haar huis is gebouwd op de grondvesten van Olga's huisje. De vele kruiden in haar tuin zijn daar het bewijs van.

Julia rukt zich los uit haar mijmeringen, haalt de oude verdorde rozenstruik eruit en zet de spade in de aarde. Minuten later is het gat diep voor de nieuwe rozenstruik. Maar is het genoeg?

De spade verdwijnt weer in het donkere. Opeens voelt ze weerstand. Daar zit iets. Maar wat? De spade vliegt door de lucht. Julia zakt door haar knieën.

Gehaast wroet ze de aarde weg. Haar vingers tasten in het donker. Haar hart klopt sneller. Een paar tellen later ligt een doos of kist gewikkeld in ver vergane wit linnen in haar schoot. Ze wrijft de aarde eraf en volgt met haar vingertoppen het geborduurde monogram. Het wapen van Chateau Defontaine.... Het zal toch niet? Voorzichtig schuift ze het linnen opzij. In haar handen ligt een groot winkelblik uit de negentiende eeuw. Een mevrouw met rode mantel en rode hoed houdt een kersttak vast, het meisje naast haar heeft een felrode, bijna oranje, mantel aan. Op haar blonde krullen siert een rood mutsje. In haar handen een kleine kerstboom. Sporen van gebruik zijn te zien. Dat het een winkelblik is, weet Julia zeker. In haar keuken heeft ze een kleinere versie in rood staat. Ze tilt de deksel op, die geeft niet mee. Op slot! Ze wroet verder. Na vijf minuten zoeken in de aarde geeft ze het op. Hier gaat ze duidelijk geen sleutel vinden. En nu? Eerst de rozenstruik in de grond zetten. Geroutineerd maar zonder besef, plant ze hem. Ze wil maar één ding: het blik openen.